

1. desember

En SMS til besvær

Piip-piip. Mobiltelefonen til Kurt varslet at en ny SMS-melding var mottatt. Han hutret inn i nærmeste søndagsåpne butikk og holdt på å velte et digert plastjuletre som stod ved døra, men heldigvis deiset det bare et par pyntekuler i bakken. Ute blåste det stivt og snødde. Vel inne tok han fram mobilen for å lese meldingen – kanskje det var fra Kine, de hadde en avtale om å møtes i byen. Men, nei, ingen melding fra Kine, det var et ukjent nummer og meldingen var ganske kryptisk

JEG ER GLAD JULEN FORSVINNER

Hva er dette for sludder, tenkte Kurt, men rakk ikke å spekulere mer over det før telefonen ringte. Ah, Kurt så at det var Kine.

- Hei, det er Kurt. Er du i byen?
- Ja, skal vi møtes på kafé Latte?
- OK, jeg er der om fem minutter. Jeg har forresten nettopp fått en dustete melding du må se. Ha det!

I det Kurt kom inn på kaféen så han at Kine allerede hadde sikret seg et bord ved vinduet slik at de kunne sitte å se utover den opplyste og pyntede julegata. Selv om det var mye mas og stress i adventstiden måtte Kurt innrømme for seg selv at han gledet seg ganske mye til julaften. Ikke det at han trodde på julenissen lenger, men det var en hyggelig stemning og alle var litt blidere og vennligere mot hverandre. Kanskje det var like mye forventningene som selve julaften som varmet og gledet? Vel, nå var han fremme ved bordet til Kine.

- Hei, jeg skal bare kjøpe en kakao så kommer jeg tilbake. Ta en titt på denne meldingen, har du noen idé om hva slags tøys dette kan være?

Litt etter kom Kurt tilbake med en kakao med mye krem.

- Noen idé om meldingen? Det irriterer meg at jeg har venner som sender meg slikt sludder. Hvem er det som kan være glad for at jula forsvinner?
- Ingen aning, men kan vi ikke bare ringe tilbake og høre hvem det er? Her har vi nummeret 318 53 211, nå skal vi se....

”Den du ringer kan ikke nås. Telefonen er slått av eller befinner seg i et område uten dekning. Prøv igjen senere.”

- Ja, så mye for det forsøket, men vi kan jo prøve å sende en SMS med forespørsel om hvem som eier nummeret. Send telefonnummeret til 1999.

Piip-piip. Der kom allerede svaret. Hva stod det mon tro?

VI KUNNE IKKE FINNE ABONNENTEN DU SØKTE ETTER

- Det var da som bare, dette var ikke så lett. Det må bety at han har hemmelig nummer. Men hva slags type kan det være som sender ut sånne meldinger?
- Nei, si det, svarte Kine. Det stod noe lignende i avisa i dag. Noe om at avisa hadde fått en underlig melding fra en som kalte seg Jule H. Ateren. Han påstod at han skulle stjele jula fra alle i Norge. Folk skulle sove fra julaften til 13. dag jul.
- Wow, det er akkurat som historien om Olav Åsteson som falt i dyp søvn på julaften og ikke våknet før trettende dag jul. Husker du historien i diktet *Draumkvædet*? Tenk på det da, i så fall mister vi hele juleferien!
- Dette er jo helt sprøtt, hvordan skulle de få til det da? Ha en maskin som sender ut stråling som får alle til å bli trøtte og sovne kanskje? Nei, dette høres ut som en røverhistorie.
- Hei, du er kanskje ikke så dum du. Var det ikke i sommer det stod noe om en professor som forsvant på mystisk vis? Han var i ferd med å finne opp en maskin som gjorde at man slapp bedøvelse ved operasjoner, man sovnet inn uten bedøvelse.

Piip-piip. En ny melding var kommet.

NED OG UT MED JULEKVELDSVISE

Du kaster to terninger en gang. Du kan velge om du vil legge sammen tallene, gange dem samme, trekke dem fra hverandre eller om du vil dele dem på hverandre. Hva er det største tallet du kan få?

- Dette begynner å gå meg på nervene. Hva er det som er galt med julekveldsvisa og gode gamle Alf Prøysen?
- Vet ikke, men vet du forresten at det var en matematiker som laget melodien til julekveldsvisa? Hva var det han het, jo Arnljot Høyland var det. Hm, og så får vi en matematikkoppgave på SMS, dette virker litt rart.
- Du, nå kom jeg på hva professoren som forsvant het. Dette er nesten litt nifst, han het Glad, Nils Glad. Kanskje meldingen vi fikk ikke betydde at det var noen som var glad for at jula forsvinner. Tenk om det er Nils Glad som sendte meldingen og at det egentlig er to setninger. Jeg er Glad. Jula forsvinner. **DET ER RETT OG SLETT EN ADVARSEL FRA NILS GLAD!**
- Kanskje han er kidnappet av denne Jule H. Ateren og at Glad forsøker å sende oss hemmelige beskjeder? Matematikk inngår jo ofte som en del i å sende koda meldinger og hemmelige beskjeder! Kom vi må løse oppgaven han sendte.

Samtidig et helt annet sted i Norge.

- Professor Glad, jeg sa du kunne få lov til å sende tekstmeldinger, men jeg har ikke tid til å kontrollere og sensurere meldinger i hytt og vær. Selv om jeg selvsagt synes det er bra at du sender ut meldinger som rakker ned på jula. Ja, jeg likte spesielt godt den om at du var glad for at jula forsvant. He, he, de kan bare vente seg! Og å rakke ned på den teite julekveldsvisa synes jeg også var fint. Men det tar for lang tid å kontrollere at du ikke sender ut noen beskjed som kan avsløre oss. Fra i dag får du

bare sende ut én melding om dagen, forstått? Vel, det betyr ingenting om du har forstått det eller ei, her er det jeg som bestemmer!

- Javel Hr. Ateren, bare én beskjed om dagen. Da må jeg altså vente til i morgen før jeg kan sende ut neste melding. Jeg får tenke ut hva jeg vil skrive. Jeg håper forresten ikke at du gjør noe galt med søvnomaten min, den kommer til å revolusjonere bedøvelsesindustrien. Jeg håper ikke du har tenkt å bruke disse senderne du har her, de er alt for sterke. De vil jo få alle i mils omkrets til å sovne.
- Det er jo det som er meningen din dust.

I mellomtiden har Kurt og Kine gått hjem til Kine. Siden det er første søndag i advent har faren til Kine bakt boller – han baker de mest fantastiske boller Kurt vet om.

- Så hyggelig at du kom på besøk da Kurt. Ta en bolle og litt kakao, sier moren til Kine.

Kurt lyser opp, boller og kakao på en mørk kveld med snø og kulde, han begynner å forstå at desember virkelig har sine gode sider. Etter å ha gjort unna spisingen og litt høflighetsprat stikker Kurt og Kine opp på Kines rom for å forsøke å tyde meldingen de har fått.

Men hva slags beskjed er det Glad forsøker å sende dem?? Svaret på oppgaven er jo bare et tall?? Og hva betyr egentlig denne meldingen om Julekveldsvisa?

- Ned og ut med julekveldsvise? Det må bety noe. Vanligvis heter det jo *nord og ned* eller bare *ut med*. Men ned og ut. Kanskje vi skulle få tak i sangteksten?

Kine startet datamaskinen sin og søkte på nettet etter ” tekst julekveldsvise”. Snart hadde de funnet fram til teksten

Julekveldsvise

Tekst: Alf Prøysen

Melodi: Arnljot Høyland

Nå har vi vaske golvet og vi har børi ved,
og vi har sett opp fuggelband og vi har pynte tre.
Nå sett vi øss og hvile og puste på ei stund,
imens je rugge vogga, så bror din får en blund.

Dra krakken bortått glaset, så sett vi øss og ser,
og prøve finne leia der julestjerna er,
den blankeste ta alle, hu er så klar og stor
du ser a over taket der a Jordmor-Matja bor.

Hu er så snill den stjerna, hu blonke, kan du sjå?
og nå ska je fortælja og du ska høre på.
Den fyste gong hu skinte så laga hu ei bru
imilla seg og himmel'n og ei krubbe og ei ku.

I krubba låg en liten gutt så fresk og rein og go,
og mor hass dreiv og stelte'n og far hass sto og lo,

og gjetergutta deromkring dom kute tel og frå
og bar med seg små lam-onger som gutten skulle få.

Og tel og med tre vise menn - dom rei i flere da'r
og ingen visste vegen og itte hen det bar,
men stjerna sto og blonke på himmelhvelven blå
så ingen ta dom gikk bort seg og alle tre fekk sjå.

Ja det var fyste gongen at julestjerna brann,
men sea har a brønni i alle verdens land,
og såmmå å som hende er stjerna like stor
du ser a over taket der a Jordmor-Matja bor.

- *Ned og ut*, kan det bety at vi skal gå nedover i teksten og så ut til et av ordene??
- Kanskje ikke til et ord, kanskje det bare angir en bokstav?? Kanskje tallet forteller oss hvilken linje og hvilken bokstav vi skal finne? Får vi for eksempel tallet 35 betyr det at vi skal gå til linje tre og til den femte bokstaven. Det blir i såfall en *t*.
- Da må det komme flere meldinger! Kanskje det da blir et ord eller en setning til sammen?? Tror du vi får en melding i morgen også? Hva var forresten svaret på dagens oppgave?

Ja, hva fikk dere som svar? Bruk svaret til å finne den første bokstaven i den hemmelige meldingen fra professor Glad.

2. desember

Men det er jo naboen vår ...

Mandagen sneglet seg avgårde. Til og med matematikktimene som Kine vanligvis syntes var morsomme, var uinteressante. Hun følte seg som fanget i en av de drømmene hvor man løper og løper, men ikke kommer av flekken – jo mer man kaver og maser, desto mer håpløst virker det. Og sånn var det nå, jo oftere hun så på klokken desto saktere gikk timen, ja til slutt måtte hun undersøke om klokken hadde stanset. Da avbrøt læreren

- Jeg kan bære over med at du synes timen er litt kjedelig Kine, men det blir jo nesten sårende når det går så langt at du må riste på klokken for å forvise deg om at den ikke har stanset. Vel, nå ringer det ganske snart, så vi får vel avslutte her. Men dere kan få en liten nøtt til i morgen. Hva blir neste tall i rekken 1,1,2,3,5,8,13 ...

Ah, der ringte det endelig ut til storefri og Kine pilte ut av klasserommet og over skoleplassen for å vente på Kurt som hadde hatt gym. Snart kom han, våt i håret og egentlig ganske kjekk, men det hadde hun ikke tid til å tenke på nå. Før han var helt fremme spurte Kine

- Har du fått noen ny melding?
- Nei, ikke foreløpig. Men tenk om det bare var fantasien vår som løp løpsk. Det er kanskje bare noen som forsøker å spille oss et puss. Men uansett, vi holder dette for oss selv inntil videre, ikke sant?
- Selvsagt. Blir du med en liten tur ned til sentrum? Det er førti minutter til neste time. Jeg tenkte at vi kunne forsøke å finne ut hvem som eide telefonen meldingene sendes fra.
- Kuult, det blir nesten som å være detektiv det.

Litt senere stod de på kontoret til Lise Berg hos Current AS og lurte på om hun kunne hjelpe dem å få tak i hvem som eide nummeret 318 53 211. Fru Berg snudde seg til datamaskinen og slo opp i databasen.

- Dessverre, nummeret er hemmelig. Jeg kan ikke si hvem som har det.
- Ja, men dette er viktig skjønner du, det gjelder en som er kidnappet.
- Da får dere gå til politiet, jeg har ikke lov til å oppgi hvem eieren er.

Piip-piip.

Kurt og Kine kvakk til. Hvem var det som hadde sendt meldingen? På brøkdelen av et sekund hadde Kurt mobilen i hånden

NED MED

5 x 5 – 1 DESEMBER

Far og sønn er til sammen 87 år. Aldersforskjellen er 29 år. Hvor gammel er sønnen?

- Se nå fikk vi en ny melding fra telefonnummeret. Kan du ikke hjelpe oss å finne ut hvem som sender oss disse meldingene da?
- Sorry, regler er regler. Også for små snushaner og høner.
- Ja vel, det skjønner jeg. Men kan du vise meg toalettet, du skjønner jeg må så veldig på do, og det haster, sa Kurt.

- Bli med så skal jeg vise deg.

Litt senere kom de tilbake og Kurt smilte lurt til Kine.

- Er du klar til å gå din snushøne?
- Ja, selvsagt din snushane, svarte hun og så begynte de begge å le.

Ute på gata spurte Kurt om hun hadde benyttet tiden godt.

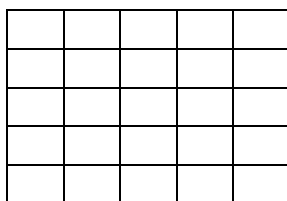
- Tror du jeg er helt teit eller? Så fort dere var ute av kontoret smatt jeg bak skrivebordet til Lise Berg og slo opp på telefonnummeret, og se her:

Ateren, Jule H.
Nissens gate 7, 0556 OSLO 318 53 211

- Nei, det er jo like ved siden av skolen vår det, vi kan jo stikke bortom etter skoletid.
- Jeg har ikke tid i dag, skal på avslutning med fotballaget. Men i morgen kan vi dra, for nå vet vi jo at meldingene kommer fra telefonen til Jule H. Ateren. Men det er nok Glad som sender meldinger, hva var det forresten han skrev i dag??

Tilbake på skolen setter de seg ned for å finne ut hva meldingen fra Glad betyr.

- $5 \times 5 - 1$, det blir 24. Det ser jo ut som han er mot julaften, men det er nok en skjult melding. Har du noen idé?
- Kanskje han har skrevet 5×5 fordi det skal bli et kvadratisk rutenett, og så skal vi ta bort én rute. Da sitter vi igjen med 24 ruter. En for hver dag fra 1. til 24. desember! Det blir nesten som en adventskalender. Men en adventskalender til hva da??
- Til bokstavene selvsagt. Det ser jo ut som vi får en matteoppgave hver dag, og dermed en bokstav hver dag. Vi har en bokstaven fra i går, den plasseres i første rute, når vi løser dagens oppgave finner vi bokstaven som skal stå i rute nummer 2.
- Genialt, la oss løse oppgaven.

Kan dere løse oppgaven fra Glad og finne den andre bokstaven i den hemmelige meldingen?

3. desember

Juleforberedelser

Piip-piip.

- Hrmf... Kurt våknet og kikket på klokken,- Klokka er jo bare 7. Hvor brenner det?

Han satte seg fortumlet opp i senga. Hvor var mobilen? Han fant den og kjente raskt igjen telefonnummeret på displayet.

BOOKSTAVER FRA TALL

JULEN TIL FORFALL

Hvilket tall er det neste i rekken 0, 13, 26, 39, __ ?

Kurt kunne nesten ikke vente med å komme seg på skolen. Denne meldingen bekreftet at de hadde tenkt riktig. Oppgavene gir tallsvar som ved hjelp av Julekveldsvisa gir bokstaver.

- Dette er jo supert!
- Kine ble like oppglødd som Kurt av meldingen.
- Hadde bare oppgaven vært like grei...

De bestemte seg for å gå løs på mattenøtta etter skoletid, det vil si etter visitten i Nissens gate 7.

Kine hadde avtalt å møte Kurt utenfor B-blokka etter siste time. Kurt stod allerede og ventet når Kine rundet hjørnet.

- Kom igjen treiga.
- Kurt hadde ikke tålmodighet til å vente til Kine var framme en gang.

Piip-piip. De skvatt til.

- Det var da voldsomt. Ny beskjed igjen, sier Kurt mens han fikler etter telefonen. Men denne gangen var det langt mindre spennende. Det var fra Kåre, storebroren til Kurt.

"Du har med å komme rett hjem etter skolen. Muttern har fått for seg at det skal ryddes i boden I DAG! Ikke prøv på å utebli..."

- Huff. Typisk. Julehysteriet i familien Kål-Haude er igang igjen. Det blir ingen jul uten. Det er nok best å stille opp her, mumlet Kurt.
- Ingen glede å spore i stemmen.
- Sorry Kine, jeg må nok hjem. Men vent litt,- det blir jo bare en liten omvei...vi kan jo gå forbi på veien hjem, så vet vi hvor det er til senere...er det greit?
- Jeg er med!

Ut i Nissens gate bar det. Som de allerede visste var det oddetallsnummer på høyre side av gaten. De kom inn i Nissens gate ved nummer 1. Kurt la i vei, så her var det bare å henge på. Det var tydelig at han hadde respekt for morens førjulsplaner.

1, 3, 5,...Stopp!

- Hva i all verden? Er du sikker på at du leste rett Kine?
- Jaaaa, jeg mener da det. Men her slutter gaten. Hmmm?
- Dette var høyst merkelig. Men sorry, vi får ikke gjort mer i dag. Jeg må tusle hjemover. Vi kan jo se på oppgaven mens vi går hjem.
- Ja, det gjør vi!

Kine ivret etter å fylle rutenettet.

For Kurt gikk resten av kvelden med til å jobbe under morens regi. Kroppen verket til slutt etter alle anstrengelsene. Rydde boden, fort gjort...å jada. Det tok hele kvelden det! Men det var litt morsomt også da. Mye gammelt skrot, men også mye av stor interesse.

Kjærlighetsbrev gjemt nederst i en kasse til Kåre fra... Jada, nok om det, ingen vits i å få Kåre på nakken.

4. desember

Mer mystikk i Nissens gate

I løpet av natt til tirsdag hadde mildværet kommet og gatene var fylt av snøslaps. Den glorete julepynten i gatene klarte ikke å veie opp det grå inntrykket som lå over hele byen. Kine ventet på Kurt etter skoletid.

- Har du fått noen flere meldinger?
- Ja, det kom inn en like etter storefri. Se her:

JULA ER NOE DRITT

I ÅR GÅR DET SKITT

Vebjørn og Kaja skal kjøre tog. Kaja går på 17. vognen bakfra, mens Vebjørn går på den 12. vognen når en teller forfra. Til sin store glede ender de opp i samme vogn! Hvor mange vogner har toget?

- Det er nesten litt morsomt dette. Denne Glad er ikke akkurat noen gledesspreder! Han burde skifte navn. Kanskje Nils D. Ritt Sur?
 - Ha, ha, ha. Blir du morsommere nå så...
- Kurt slo seg på låret mens han lo en kunstig latter. Han fikk en vennskapelig dult i siden fra Kine.

De ruslet videre nedover Toftes gate mens de fortsatte småpraten. Dagens oppgave var litt for vanskelig til at de kunne løse den uten penn og papir. Den fikk vente til de kom hjem. Plutselig, ut fra intet, kom en mørkeblå Volvo med sotete ruter kjørende i en sinnsyk hastighet. Bilen sprutet snøslaps over Kurt som gikk nærmest veien. Bilen svingte brått inn Nissens gate rett foran dem. Den skrenset og stoppet rett under ett "all stans forbudt"- skilt på motsatt side av veien. Ut av bilen kom det en mann i lang frakk. Han hadde en lue trukket godt nedover ørene. Han forsvant med raske skritt inn i gårdsrommet i Nissens gate 3.

- Hva i all verden var dette?
- Kurt trakk med seg Kine inn i Nissens gate.

Kurt og Kine gikk langsomt bortover gaten mens de skottet forsiktig opp mot vinduene. Da de var kommet til enden av gaten snudde de seg og så at det var kommet lys i en av leilighetene i 3. etasje. Kurt noterte bilnummeret i lekseboken før de gikk hjem til Kine.

Da de kom hjem og hadde fått av seg de våte jakkene løp de rett opp på rommet til Kine. Kine skrudde på dataen. Mens de ventet på at den skulle starte, fant Kurt fram lekseboken hvor han hadde notert bilnummeret. Endelig var maskinen på. Kine koblet seg opp mot Internett. Der fikk hun raskt kontakt med søkemotoren Google og søkte på Brønnøysundregistrene, som dukket opp først på listen blant 6129 andre treff. Hun klikket seg inn på lenken som het "Heftelser i motorvogn" og tastet inn registreringsnummeret til den mørkeblå Volvoen. Etter et par sekunders venting kom det opp et skjermbilde med følgende innhold:

Dagbokdato
24.12.2001

Innsender 109133 FCE Bank Filial av FCE Bank plc

Trollåsveien 34
1411 KOLBOTN

Gjelder person/foretak:
Petrus Andersen
3855 Treungen

Salgspant i motorvogner:
DH34815
NOK 291.393,00
til
FCE Bank Filial av FCE Bank plc, Kolbotn
til sikkerhet for innkjøpslån.

- Bingo! sa Kurt, og var tydelig imponert over Kines datakunnskaper. Vet du hvor Treungen er?
 - Jeg tror det er i Telemark..... i Nissedal?
- Kine var ikke helt sikker.
- Hmm, da har vi en adresse i Oslo som ikke eksisterer og så har vi en i Telemark. I tillegg så vi sjåføren av bilen gå inn på en tredje adresse i dag. Jeg foreslår at vi undersøker Nissens gate 3 i morgen.
 - I morgen kan jeg ikke, jeg skal på Julekonsert sammen med mamma og pappa.
- Kine var ikke helt fornøyd med det nei. Musikksmaken til herr og fru Klump var ikke helt på høyden akkurat.
- Hva slags konsert?
 - ”Sandvika RockTeater rocker julen inn” på Musikkflekken i Sandvika. Slik er det å ha unge foreldre...
 - Ja, ja så får jeg gjøre det alene da.
- Kurt sa det egentlig bare for å terge Kine.
- Nei det kan være farlig, vi gjør det sammen på fredag.

Kine og Kurt klarte faktisk denne oppgaven også. Og godt er det,- de ser ut til å trenge alle bokstavene for å finne ut av dette. Hva med dere?

5. desember

Kurt prøver seg som detektiv

En ny grå dag. Det meste av snøslapset hadde nå smeltet men nedbøren fortsatte og byen var grå og trist. Kurt og Kine spiste lunsj sammen i storefri.

- Kurt, du må love ikke å undersøke i Nissens gate alene i kveld
- Jada, jada, jeg skal vente.

Masete jenter, tenkte Kurt i sitt stille sinn.

- Har du forresten fått noen ny tekstmelding i dag?
- Nei, ikke ennå. Jeg har på telefonen i timene også nå.

Kurt visste godt at dette ikke var lov. Men situasjonen var ganske spesiell, så han hadde bestemt seg for å omgå reglene litt sånn i det skjulte.

Etter skolen gikk Kurt alene hjem. Om kvelden satt han i sofaen og zappet mellom kanalene på familiens nye widescreen tv. Han var rastløs. Han hadde ennå ikke fått noen tekstmelding og tankene hans kvernet rundt Ateren og den store mørkeblå Volvoen de hadde sett dagen før.

Da 19-nyhetene begynte orket han ikke mer. Han tok på seg ytterjakken og ropte i det han gikk ut av døra ”Jeg går meg en tur”. Kurt ruslet planløst i retning Birkelunden. Han passerte Seilduksgata og Seilduken barnehage som lå mørk og øde nå på kvelden. Før han visste ordet av det sto han på andre siden av gaten og kikket opp mot vinduene i Nissens gate 3. Den mørkeblå Volvoen sto ennå parkert under ”all stans forbudt”- skiltet.

- Flaks for ham at han ikke har fått bot, mumlet Kurt for seg selv.

Det var mørkt i 3. etasje, han fortet seg inn i portrommet og kjente på døra. Den var låst. Kurt lot blikket fare over ringeklokkene. En av ringeklokkene i 3. etasje var uten navn.

Plutselig gikk døren opp. Hjertet gjorde et kenguruhopp i brystet på Kurt. Ingen fare, det var bare et ungt par som forsvant i retning Toftes gate. Døren inn til portrommet seg langsomt igjen. Før den gikk i lås stakk Kurt foten inn i dørsprekken. Han så seg rundt før han forsiktig stakk hodet inn og kikket seg om. Gårdsplassen var øde og forlatt.

På hver side av portrommet var det en dør. Lyset han hadde sett måtte være til en leilighet som hørte til den høyre oppgangen. Kurt kjente på håndtaket, døren var låst. Plutselig hørte han fottrinn innenfra. Han smatt inn i skyggen mellom to søppelkasser i portrommet og gjorde seg så liten som mulig. Ut av døren kom en middels høy mann i frakk og en mørk strikkelue trukket godt nedover ørene,- føreren av Volvoen. Mannen gikk med bestemte skritt mot døren som ledet ut mot Nissens gate, vred om låsen og åpnet døren.

Piip-piip.

Hjertet til Kurt gjorde nok en gang en underlig øvelse. Frakkemannen snudde seg og kikket rundt i portrommet. Øynene hans stanset lenge ved søppelbøttene før han snudde og gikk ut. Kurt ble sittende helt til han hørte bilen kjøre bort. Han listet seg bort til døren, åpnet den forsiktig og speidet ut. Da han ikke så noe smatt han ut og løp hele veien hjem.

- Lurer på hva Kine sier når hun får vite dette, tenkte han mens han løp det han orket. Mulig at det var best ikke å si noe i det hele tatt...

Endelig hjemme kikket han på tekstmeldingen. Dette var en ny vri..... Ingen sure og negative tanker om jula i dag.

Et kvadrat er satt sammen av 25 små kvadrater. Bruk alle de 25 små kvadratene til å lage 2 nye kvadrater. Hvor mange kvadrater trenger du til det største av de to kvadratene?

Samtidig et helt annet sted

- Hva er dette for slags tull?
Jule H. Ateren var langt fra blid.
- Sløyfe å rakke ned på jula etter at jeg godkjente meldingen...Hva er vitsen med det?
En gang til og det er slutt på meldinger. Forstått!

Nils Glad hadde prøv seg på en spansk en...men den gang ei. Når sant skal sies var han drittlei av å rakke ned på jula. Han følte rett og slett ikke for det. Men han skulle gladelig fortsette med det hvis det var det som skulle til for å få avslørt det som var i ferd med å skje.

- Ups! Det skal aldri gjenta seg Jule. Det lover jeg.
- Jule? Jeg fortrekker at du kaller meg Hr. Ateren. Hva er det med deg i dag egentlig?

6. desember

Tatt på fersken

Kine våknet med et rykk. I det hun slo opp øynene mer følte enn så hun at noen beveget seg ut av det mørke rommet. Hjertet slo raskere. Hva var det som hadde skjedd? Spenningen sitret i kroppen.

Hun hadde drømt at hun var forfulgt av den mystiske mannen i Volvoen – og så plutselig våknet. Hun skrudde på lampen over senga. Milde himmel! Der, rett ved siden av senga, hang det noe som ikke hadde vært der dagen før. Men så måtte hun begynne å le, det var jo bare en strømpe med gotteri i anledning Nilsmesse. Moren var fra Nederland der de fortsatt feiret St. Nikolas' dag, og nå hadde hun altså overrasket Kine slik hun pleide hvert år.

På skolen traff hun Kurt og fortalte om drømmen og gottestrømpe.

- Tenk det er Nilsmesse og navnedag for Nils og så sitter Nils Glad fanget! sa Kurt.
- Ja, men vi får sende ham en god tanke. Forresten er St. Nikolas fangenes skytshelgen, kanskje det kan hjelpe ham.
- Ja, men han er også bakernes skytshelgen, skjøt Kurt inn. Kanskje vi skulle stikke innom et konditori og smake på noen bakevarer?
- Okey, så kan vi stikke bort på Nasjonalbiblioteket etterpå og se i noen gamle aviser og finne hva som ble skrevet da Nils Glad forsvant.

Etter skoletid og skolebrød var de på vei opp Løkkeveien forbi Ruseløkka skole da Kine brått stoppet og holdt igjen Kurt.

- Se, der borte står Volvoen fra Toftes gate. Hva gjør vi nå?

Før de rakk å svare kom en mann og en dame ut av bilen. De så seg raskt om før de skyndte seg opp en jerntrapp like ved. Kurt og Kine fulgte etter og så at de forsvant inn en dør til et mystisk anlegg som førte ned til noe som liknet en bunker, under bakken. Døren smalt igjen etter dem og gikk i lås.

- Neei, tenk det. Hva skal de gjøre der inne? hvisket Kurt.
- Vet ikke, vi går tilbake til bilen og ser om vi kan se noe innenfor de mørke vinduene.

Som sagt så gjort. De stod snart med nesene trykket mot det sota glasset og kunne skimte noen aviser og blader i baksetet. Der lå *Varden* og *Snø og ski*.

- Hva er det som står på den konvolutten som ligger på gulvet, spurte Kurt.
- Det er knøttete skrift, men de største bokstavene tror jeg er J, H og A, og så tror jeg det står.....
- HVA I SVARTE! tordnet det bak dem. - Hva driver dere snørrete snushaner med? Begge to forlot bakken og dinglete i luften mens de ble ristet.
- Egentlig ingenting, svarte Kine. Vi lurte bare på om denne bilen tilhørte Statsministeren siden den har sota vinduer.

Piip-piip, sa det i Kurts telefon.

Det hørtes uforskammet høyt ut, og han fant ikke på noe bedre å si enn

- Eh, det er sikkert moren min. Hun vil nok vi skal komme hjem nå, ehh... Barne TV har begynt.
- Ja, se å pell dere hjem, skreik dama som nå var dukket opp.

Mannen kastet dem bortover den glatte veien. Det hadde blitt kaldere, og nå begynte det jammen å snø også. Mens de lå der og gispet etter pusten satte mannen og dama seg inn i Volvoen og spant avgårde.

- Få se på mobilen, sa Kine.

JULENILSEN KOMMER EI NISSELUER SPERRER VEI

I en tennisturnering er det 32 deltakere. Taperen i hver kamp går ut av turneringen, mens vinneren går videre. Hvor mange kamper trengs for å kåre en vinner?

- En ny oppgave, vi løser den mens vi ser i de gamle avisene, sa Kurt. La du forresten merke til at både mannen og dama hadde et spesielt smykke. Det var en fem-tagget stjerne inne i en sirkel?

Vel inne i varmen tok det ikke lang tid før oppgaven var løst. Etterpå satte de seg til å se gjennom gamle aviser.

- Se, her står det at Glad var på ferie i Drangedal da han forsvant, utbryter Kine. Bilen hans ble funnet forlatt og med åpen dør og blodspor. Siden har ingen sett noe til ham. Her er til og med et intervju med Sputnik som ikke kan skjønne at noe slikt kan skje i lille Drangedal.
- Men, der i bakgrunnen på bildet står jo dama fra Volvoen. Og hun står og prater med Rektor! Hva kan det bety?? Kjenner hun dama? Vi tar kopi av hele artikkelen

7. desember

Kartet i Nissedal

Telefonen ringte tidlig til tross for at det var lørdag morgen og klokka ikke var mer enn 7.30. Kurt hoppet opp av senga og tok av røret. I den andre enden kvitret Kine blidt.

- Hei, har du lyst til å bli med en tur til Nissedal?
- Slutt å tull, hvordan skulle vi kunne ta oss dit?
- Du kjenner min skigale onkel Terje, ikke sant? I går kveld ringte jeg ham og spurte om han ikke kunne tenke seg en tur til Gautefall skisenter. I dag tidlig ringte han tilbake og sa OK. Det var en fin sjanse til å stå telemark i Telemark sa han.
- Kuult, når drar vi?
- Hvis du greier å pakke til klokka 11 så plukker vi deg opp. I dag kjører vi til Nissedal og overnatter der, onkel Terje har allerede bestilt rom til oss på Treungen Gjestgiveri. Så reiser vi til Gautefall i morgen tidlig og står ski hele dagen før vi reiser hjem.
- Vent litt så skal jeg høre om jeg får lov å bli med?

Kurt raste ned på kjøkkenet. Moren var allerede oppe. Tillatelsen ble gitt på strak arm. Kurt raste like raskt opp trappen igjen. Kine ventet i telefonen.

- Ja da, jeg er klar til å bli hentet klokka 11. Ha det.
- Hei, se der da, sa Kurt i det de krysset grensa til Nissedal. Kommunevåpenet inneholder tre nisseluer. Spesse greier. Hm, NISSELUER SPERRER VEI.
- Ja, det får en si. Men nå skal det bli godt å få litt strekk på beina etter kjøreturen. Skal vi ta en tur og se oss litt rundt når vi kommer frem?
- Ja, gjør det, sa Terje. Jeg tror jeg tar det litt med ro på hotellrommet. Kan vi ikke avtale å møtes klokken 6 så går vi og spiser middag?

Etter å ha spurt seg for hvor Petrus Andersen bodde snublet de nedover den julepynta gata. Etter en liten spasertur var de framme.

- Her er vi, hva gjør vi nå?
- Det er like godt å hoppe i det. Vi ringer på og ser hva som skjer.

DING – DONG

- Ja, hva kan jeg stå til tjeneste med? Hva ønsker mine unge venner?
- Vi selger Speiderens julehefte, skulle det være et?
- Nei, slettes ikke. Farvel.
- Unnskyld, jeg er så fryktelig tørst, tror du jeg kunne jeg få et glass vann?
- Ja, det kan du da. Kom inn så skal vi ordne det.

Litt senere satt de på kjøkkenet. Kurt og Kine brukte øynene godt. Alt av oppslag og papirer som lå rundt ble nøye studert.

- Se her er vannet. Hva bringer så dere hit for å selge julehefter, for dere er ikke fra Treungen? Dette er jo ikke verdens navle akkurat.

- Nei, egentlig lurte vi på om Hr. Ateren skulle ønske et julehefte, tror du det?
- Slettes ikke, det kan jeg garant..... Jeg kjenner ingen ved det navnet. Men se å kom dere ut. Jeg skal reise snart. Dere burde forøvrig ikke være så snusete og ikke plage godtfolk med dumme spørsmål. Det kan komme til å koste dere dyrt.

Ute på gata igjen var begge skjønt enige om at hit måtte de tilbake senere. På telefonbordet i gangen hadde begge sett at det lå en stor konvolutt med det mystiske stjernemerket på. Men hvordan skulle de få tak i den?

- Vi sniker oss inn når det ikke er noen hjemme. Vår vennlige vert skulle jo ut og reise snart. Vi setter oss på kafeen der borte og venter, da kan vi se når han reiser, sa Kine.
- God ide, svarte Kurt, så kan vi slapp...

Piip-piip.

- Det er en ny melding. Vi setter oss ned og løser oppgaven mens vi venter på fritt leide inn i huset til Andersen.

JULEKNEKTER SIER STOPP INGEN JUL FRA BUNN TIL TOPP

Du har tre bukser og 4 gensere i skapet ditt. Et antrekk består av en bukse og en genser. Hvor mange antrekk kan du velge mellom?

Snart var oppgaven løst og to flasker brus drukket opp. Men ennå hadde ingen forlatt huset. Men så med ett kjørte den velkjente Volvoen opp foran huset. Etter noen minutter forlot alle huset og Kurt og Kine snek seg tilbake. På baksiden stod det et vindu på gløtt i andre etasjen, og etter litt leting fant de en stige. Snart var de nede ved telefonbordet og fisket med seg konvolutt. I det de var på vei opp trappa ringte telefonen. Kurt løp ned og tok den. I den andre enden var det en dyp stemme som sa

- Alt klart, de siste delene kommer med Kongo i morgen. *Klikk.*

Det var alt. Men hva betydde dette? Men nå gjaldt å komme seg unna raskest mulig. Hjerteslagene kunne sikkert høres helt ned til hotellet. Snart var de tilbake på rommet og åpnet konvolutt. Der var det et kart, og på kartet stod det en masse tall ved siden av de tre byene Oslo, Kongsvinger og Halden.

Oslo		Kongsvinger		Halden	
88,7	90	89,8	33	94,1	75
100	90	93,9	33	89,1	72,5
93,5	45	96,1	33	101,5	72,5
03,9	90	107,2	6,6	106,1	72,5

8. desember

Hjemreise

Søndag var det gnistrende skiføre. Hele dagen gikk med til skikjøring. Siden Kurt og Kine var fotfulgt av onkelen til Kurt hele dagen, var det komplett umulig å diskutere alt som hadde skjedd dagen i forveien. De ville ikke røpe noe til onkel Terje eller noen andre for den saks skyld. Da ville de sikkert bare få beskjed om at de hadde en livlig fantasi og i tillegg få forbud mot å gå ut alene etter skoletid på aldri så lenge. En forteller bare ikke voksne at en har brutt seg inn i et hus på grunn av en tekstmelding eller to...slik var det med den saken!

Klokken fem var de klar for å ta fatt på hjemveien. Ved avkjørselen til Fornebu kom det en velkjent lyd fra mobiltelefonen.

Piip-piip.

Begge lente seg over mobiltelefonen for å få med seg den siste meldingen.

SLAPS OG SNØ JULEMAS OG KØ

I en klubb er det bare barn som har bursdag i april. Hvor mange må det være i klubben for at det skal være helt sikkert at minst to har bursdag samme dag?

- Denne skjønte jeg ikke, sa Kine. Blir du med meg hjem, så kan vi prøve å løse den?

Terje kjørte dem hjem til Kine. Han lovte også å kjøre innom foreldrene til Kurt for å levere skiene og bagasjen samtidig som han fortalte hvor Kurt var.

Når de kom hjem hadde faren til Kine bakt boller og laget varm kakao. Etter å ha spist gikk de opp på rommet til Kine. Mens Kurt satt og funderte på oppgaven, slo Kine på Mac'en. Hun gikk inn på søkemotoren Google, og tastet inn tallene de hadde notert fra kartet. 1620 treff hvor de første var om amerikansk baseball. Nei dette ga ikke noen mening.

- Jeg har det, ropte Kurt.
Han hadde akkurat klart å løse dagens oppgave.

Kine fortet seg bort og kikket på løsningen. Så fant de fram utskriften av Julekveldsvise, gikk ned og ut og fant en ny bokstav. De hadde nå åtte bokstaver. Etter å ha grublet et kvarter over hvordan bokstavene kunne danne et fornuftig ord, ga de opp.

- Håper Glad snart sender et hint om hvordan vi skal lese disse bokstavene.
Kine sukket høyt.
- Ja, det kan du si. Er redd for at han har litt for stor tro på oss...vi trenger absolutt å få vite mer om hvordan bokstavene skal leses. Det eneste vi har skjønt er at bokstavene skal settes inn i et rutenett fra venstre mot høyre.

Kine følte seg ikke helt overbevist. Når hun forsøkte å lese bokstavene slik de var satt opp i tabellen, ble det bare surr.

- Dette blir det ikke noe greie på. Er du sikker på at vi har løst oppgavene riktig Kurt?
- Tja, en kan jo aldri være helt sikker.

De bestemte seg for at Volvo fikk være Volvo og kart fikk være kart. Resten av kvelden ble brukt til å gå gjennom alle oppgavene de hadde så langt. Bortkastet! De fant ikke en eneste feil.

- Da må vi nesten bare gå ut i fra at vi har de riktige bokstavene da. Vi får være tålmodige.
- Ja, det passer jo bra for deg, ertet Kurt. Kine var ikke akkurat kjent for å være tålmodig.

Litt senere gikk Kurt hjemover mens både tall og bokstaver tumlet rundt i hodet hans.

Har dere fått noe orden på bokstavene? Løs oppgaven og se om de etterhvert kan gi noen mening. Hva er det Glad prøver å fortelle oss?

9. desember

På besøk hos rektor

Kine kunne nesten ikke vente med å komme seg på skolen etter helgen. Foreldrene kjente henne nesten ikke igjen. Her var det ingen sure morgen-miner lengre, men derimot en iver etter å komme seg på skolen.

Kurt skulle komme innom på vei til skolen. De hadde mye å prate om. Helgen hadde vært litt for spennende. Men her var det viktig å ta en ting av gangen. Det hadde skjedd mye før helgen også som de ikke hadde rukket å undersøke nærmere. De hadde nesten bestemt seg for å vise bildet fra avisa til rektor og spørre hvem det var hun var avbildet sammen med.

- Kine, Kurt var andpusten etter å ha løpt det siste stykket.- Vi glemte en ting i helga! Bokstavene!
- Bokstavene? Var det en ting jeg hadde nok av var det bokstaver.

Kine hang ikke med.

- Konvolutten i baksetet til Volvoen. Du klarte bare å lese de største bokstavene...rett før vi ble oppdaga vet du...
- Åja. Hva var det nå igjen? JO! Kine sperret øynene opp. J H A.
- JULE H. ATEREN! sa begge to i kor.
- Det kan bare bety en ting: Det er en sammenheng mellom Volvoen og Jule H. Ateren. Det er sikkert, men hvordan? Har menneskene i Volvoen også fått tekstmeldinger fra Glad?
- Kanskje de har knekt koden ved hjelp av mattenøttene....nei det er for tidelig enda. HOLD ANN!! Kanskje de er med på hele greia? Kanskje de har en ...hva heter det? Konsp..
- Konspirasjon med Ateren?

Piip-piip. Kine røsket til seg mobilen.

- Hallo. Gi meg mobilen! Skaff deg din egen! Tenk hvis dette er fra noen andre da, noe du ikke skal se.

Hrmffff. Kine likte det dårlig. Hun likte aldeles ikke tanken på at Kurt kunne ha hemmeligheter for henne. Men hun trengte ikke gruble så lenge.

- Sjekk her da!

JULEMENN OG PEPPERKAKER

STOPP HVER EN BAKER

I år er jeg 42. Når er jeg 150?

- Munter fyr! Stopp hver en baker? Vi konsentrerer oss om mattenøtta vi.

Dagens storefri hadde Kine og Kurt bestemt seg for å bruke på rektors kontor. Vel, ikke hele, men de ville veldig gjerne vise avisartikkelen til rektor. Kanskje hun hadde noen tips som kunne hjelpe dem på rett vei.

De banket forsiktig på hos kontordama i 1. etasje. Det er ikke hver dag at elever ber om å få komme til rektor.

- Hei Anne Lise. Vi skulle gjerne ha spurt rektor om noe vi. Er hun inne?
- Nei, vet dere, hun har ikke vært på jobb på lenge. Jeg vet heller ikke når hun kommer tilbake. Hun ringte her en dag...når var det nå igjen? Ja, jeg tror det var 2. desember og sa at hun var blitt syk og at hun kom til å bli borte en stund.
- Åh.
- Var det noe viktig? Hun er tilgjengelig på e-post.
- Neida, stotret Kine fram. Vi kan ta det senere. Tusen takk for hjelpen.

Kine treiv med seg Kurt som hadde meldt seg helt ut. Han stod og stirret.

- Hva er dette for noe? Rektor har ikke vært på skolen i desember. Hallo! KURT!

Kurt var helt i sin egen verden. Dette luktet det svidd av!

Dette blir stadig mer innviklet. Løs oppgaven og finn en bokstav! Det kommer i vert fall Kurt og Kine til å gjøre med en gang de har fått roet seg litt.

10. desember

Fredspris og mystikk

- I dag tenkte jeg vi kunne lage et lite prosjekt om Alfred Nobel, sa Hanne, læreren til Kine. Hvorfor tror dere jeg foreslår det i dag?
- Jo, i dag deles Nobelprisene ut. Fredsprisen deles ut i Norge mens de andre Nobelprisene deles ut i Sverige, sa Stein.
- Riktig, sa Hanne. Vet noen hvem som får Fredsprisen?
- Jimmy Carter. Han var president i USA for mange år siden, svarte Lise kjapt.
- Og hvorfor får han den?

Nei, det visste ingen.

- Da foreslår jeg at vi deler oss i 5 grupper og bruker tiden frem til lunsj til å finne ut mest mulig om Alfred Nobel, Fredsprisen, Nobelinstituttet og begrunnelsen for at Jimmy Carter får prisen i år. Her er forskjellige temaer. Hver gruppe velger et tema før vi går på biblioteket. Etter lunsj presenterer vi resultatene, før vi tar en tur og ser på Nobelinstituttet og hvor prisutdelingen skjer. Kanskje vi også kan få et glimt av vinneren. B-klassen skal også dit.

Godt tenkte Kine, da treffer jeg Kurt der. Hm, det var i grunnen blitt veldig viktig å treffe Kurt, og ikke bare på grunn av dette med Jule H. Ateren...

Det var råkaldt ute, med et lett snødryss i luften, men det var allikevel en fin måte å tilbringe en desemberskoledag på. Her var de altså, på Drammensveien like bortenfor Slottet, rett foran Nobelinstituttet. Der stod en byste av salige Alfred Nobel, Kurt måtte le for seg selv og dyttet til Kine

- Du, det ser ut som om han står oppi en stor krukke og at det bare er hode og skuldrene som stikker opp.

Kine måtte smile når hun la merke til det.

På vei ned til Rådhuset gikk de forbi Ruseløkka skole. I en sidegate stod Volvoen de etterhvert kjente så godt. I det de passerte kom de gamle kjenningene ned med to store kasser som ble plassert i bilen før de småløp opp igjen. Kurt og Kine smatt bort til bilen og så at kassene var merket med GREEN CARGO. THIS SIDE UP. Og på en lapp ved siden av stod det KONGO.

- Jeg skulle likt å vite hva som er i de eskene, sa Kurt.
- Ja, og hva som er inne i bunkeren her. Dette begynner å bli mystisk, svarte Kine.

Men de måtte forte seg videre, klassene var allerede kommet et godt stykke nedover mot Aker Brygge.

- Vi får ta en titt her litt senere i dag, sa Kine i det de tok igjen resten.

Snart var skoledagen ferdig og de hadde også fått et glimt av prisvinneren som hadde tatt seg tid til å prate med noen av elevene, men verken med Kurt eller Kine. Det gjorde ikke så mye, de var mer interessert i å komme tilbake til den mystiske inngangen ved Ruseløkka skole. Snart stod de der, Volvoen var borte og alt virket fredelig og stille.

- Hva skal vi gjøre nå, sa Kine.
- Vet ikke. Vi kunne jo spørre vaktmesteren på skolen hva denne bunkeren er til?

Som tenkt så gjort. Snart stod de utenfor vaktmesterkontoret og banket på.

- Hva den brukes til, nei det er ikke så lett å si. Jeg tror den står tomt nå, men tidligere var det etterretningstjenesten som brukte det. Det har alltid vært litt hemmelighetskremmeri med de rommene der. Jeg har aldri vært der sjøl, og vet ikke så mye om det.

I det de forlot kontoret pep det i telefonen til Kurt.

**JULESTRESS OG JULEMAS
JULESENDINGER GIR FJAS**

På en tall-linje er punktene A, B, C og D avmerket etter hverandre. Punktet A står på 11 og D står på 38. Punktene B og C står slik at de deler linjestykket A-D i 3 like store deler. Hva blir da summen $A+B+C+D$?

- Ja, da har vi i hvert fall en oppgave å løse, sa Kine. Ellers så har vi ikke kommet noe særlig lengre i dag. Skal vi gå hjem til meg å løse oppgaven?
- Ja, men vi har noe nytt. Det stod KONGO på de to eskene, og så stod det CARGO. Det må vel bety at de har kommet som last på et fly, eller båt eller en trailer eller noe. Kan vi bruke det til noe??
- Kanskje. Men nå går vi hjem til meg og løser oppgaven, så har vi i alle fall en bokstav til. Du Kurt, vi må vel snart få Nobelprisen i matematikk etter alle de oppgavene vi har løst!
- Det tviler jeg på. Det eksisterer ingen Nobelpris i matematikk, selv om det finnes i fysikk og kjemi. Men ellers så måtte vi vel snart være gode kandidater.
- Men, det skal vel komme en ny matte-pris til neste år. Den heter Abel-prisen tror jeg, kanskje vi kunne få den.
- Først får vi kaste oss over denne oppgaven og løse den.

11. desember

Ringens herre

- Hei Kine, fant du ut noe mer i går da?
- Ja, etter at du hadde gått hjem satt jeg og tenkte litt på det med KONGO. Til slutt slo jeg opp i telefonkatalogen og fant nummeret til havnevesenet. De hadde lister over alle skipsanløp. Og, vet du hva? – jo, på søndag kveld anløp det et skip fra Storbritannia med navnet KONGO. He, ikke verst?
- Glitrende, det kaller jeg godt detektivarbeid.
- Men jeg har mer! Etter en stund fant jeg et spedisjonsfirma som heter GREEN CARGO som hadde sendt noen pakker fra et elektronikkfirma med KONGO. Du da?
- Jeg søkte litt rundt på nettet etter informasjon om denne bunkeren ved Ruseløkka skole. Se hva jeg fant på sidene til Forsvarsbygg

Ruseløkka-bunkeren har hatt en spesielt viktig rolle gjennom en lang periode i nyere tids historie. Bunkeranlegget som opprinnelig ble bygget for den tyske etterretningstjenesten har gjennom etterkrigstiden vært benyttet av Forsvarets overkommando/E-tjenesten. Herfra ble det drevet etterretning og overvåkning i Norge like frem til 1989. HV-02 har siden anvendt bunkeren som lager og møterom. Bunkeren er under avvikling.

- Det stemte det vaktmesteren sa.

Men nå ringte det inn. De fikk ta fatt på en ny skoledag og vente med videre undersøkelser til etter skoletid. Heldigvis gikk timene ganske fort og snart var de på vei ut av skolen. I det de forlot skolegården spurte Kurt om Kine ville bli med på kino.

- Vi kan ikke bare bruke tiden til etterforskning. Vi må leve et liv ved siden av også.
- Klart jeg vil, sa Kine. Hva skal vi se for noe?
- Jeg tenkte vi kunne se Harry Potter på Colosseum. Den er sikkert super i storsalen.
- Fint, da møtes vi klokka halv seks og tar T-banen til Majorstua.

Hjemme satte Kurt seg til med leksene får å få ferdig dem før han dro til byen, men han kunne ikke unngå å tenke på mysteriet de hadde fått snusen i. Hvorfor hadde Glad sendt beskjedene og oppgavene akkurat til ham? Nei, det var ikke lett å finne ut hva meningen med dette var. I det han var i ferd med å avslutte leksene hørte han fra radioen:

Vi her i Østlandssendingen har fått inn en mystisk melding nå i førjulstiden. Mens de fleste gjør sine forberedelser for å få en hyggelig julefest er det øyensynlig en grinebiter som synes det får være nok julemas. I flere dager har vi fått beskjeder fra en som advarer for at julen vil bli frarøvet oss i år, så nå er dere advart alle sammen. Pass godt på julen, kjære lyttere. Som en liten hilsen til vår julepesimist spiller vi historien om Lille Jensen.

- Hm, han vil altså at vi skal grue oss til at julen forsvinner. Men det er visst ikke mange som tror på ham, sa Kurt til seg selv. Antakelig vet han ikke at Glad sender oss beskjeder. Nei, nå må jeg komme meg avgårde, mumlet han og strøk på dør.

På Jernbanetorget traff han Kine som også hadde fått med seg meldingen på radioen.

- Ja, men nå er det kino, sa Kine. Der kommer T-banen til Frognerseieren, vi hopper på.

Da de satte seg ned så de at mannen rett foran dem hadde en ring med den mystiske stjerna. De vekslet blick og var usikre på hva de skulle gjøre. Ikke kunne de snakke sammen om det heller. De forsøkte begge to å registrere mest mulig. Mannen hadde lett rødlig hår som begynte å bli heller tynt, brune øyne, og et lurt smil om munnvikene. Ørene stod litt ut og nesa var litt skjev mot venstre. Boka han satt og leste i så ut til å være engelsk og Kurt mente å kunne lese at tittelen var noe sånn som *Foundations of Electromagnetic Theory*.

Plutselig kjente Kurt at noen røsket i armen, det var Kine som minnet ham på at de var på Majorstua. Hvis de ikke skulle havne oppi Holmenkollåsen måtte de komme seg av.

- Du så vel også mannens ring? Jeg lurte på om vi skulle fulgt etter ham for å se hvor han skulle, sa Kurt.
- Blæ, det var jo du som sa vi måtte leve et liv ved siden av etterforskningen. Tenk heller på at vi skal på kino sammen, sa Kine og smilte til Kurt.
- Klart det, klart det, Æh, hm du Kine, jeg må forresten si deg at....

Piip-piip.

En ny melding på mobilen. Begge glemte alt annet, øynene var rettet mot den nye meldingen.

JULAFTEN KOM DEG HJEM

ALT SLUKNER KLOKKEN FEM

Finn de tallene som 24 kan deles med (ikke regn med 1 og 24) Hva er summen av disse tallene?

- Vi får ta oppgaven etter filmen. Nå gleder jeg meg til vi skal se filmen, sa Kine og tok tak i armen til Kurt.

12. desember

Følelser i sving

- Hva er dette for noe tull? Andersen fra Nissedal ringte nettopp.
- Ja, og?
- Han var bekymret. Kanskje uten grunn. Men han virket urolig på grunn av et besøk han hadde hatt på lørdag.
- Fortell! Av hvem, da?
- En gutt og en jente. Det hele hadde virket ganske så uskyldig. De hadde utgitt seg for å selge Speiderens julehefte. Greitt nok. Men da han avviste dem hadde de spurt etter Ateren. Hvorfor det?
- Er det noe å reagere på da?
- Ja, for hvordan visste de at Ateren hadde noe med det huset å gjøre? Og du vet hvordan Andersen er nå for tida. Helt på tuppa! Han hadde nemlig bitt seg merke i at jenta og gutten snakket Oslo-mål. Dessuten hadde jenta hatt på seg en genser fra Grünerløkka skole....
- Hmmm. Dette var rart...
- Og ikke nok med det. Konvolutten lå framme på bordet i gangen mens jenta og gutten var der inne.
- Der inne? Hva i all verden gjorde de INNE?
- De var tørste....
- Trøste og bære meg. Andersen trenger en oppstramming! Men du,- en gutt og ei jente. Vi hadde jo besøk i bilen vår av to snusehaner, stemmer ikke det?
- En gutt og ei jente.....

Piip-piip.

GUTTER OG JENTER

INGEN JUL VENTER

Hvilket tall er det største som kan ganges med seg selv og hvor svaret blir mindre enn 1000?

- Kine, ny melding! Kom igjen!

Kine rødmet. Ingen grunn til det, Kurt kunne ikke lese tankene hennes akkurat. Håpet han ikke merket noe. Men gutter er og blir gutter. Ingen fare, ingenting som tydet på at Kurt prøvde seg som tankeleser.

- Vi må få til denne oppgaven. Alle disse bokstavene begynner å gå meg på nervene. Jeg er sikker på at det er en mening med dem.

Kine var helt enig. Det var mye som gikk på nervene løs for tiden. Tekstmeldinger og bokstaver, mystiske stjerner og rare følelser. Etter at Kine hadde tatt tak i armen til Kurt for å rive han vekk fra tekstmeldingen slik at de skulle rekke kinoen, hadde de bare blitt gående slik....arm i arm. Slik hadde det etterhvert blitt inne på kinoen også. Kine hadde ikke fått med seg halvparten av hva som foregikk på kinolerretet... Men hadde noe av dette blitt nevnt med ett eneste ord i dag? Neida!

- Kiiiiiiiiineeeeeee! Hører du skal være Lucia i gymsalen i morra!

Det var Yngvar fra klassen over som ropte fra andre siden av gata. Han og gjengen hans var liksom sjefene på skolen. De krysset gata. Hun hadde akkurat blitt trukket ut til å være skolens Lucia dagen etter. Dette var tydeligvis ustyrtelig morsomt. Typisk at hun skulle støte på Yngvar og gjengen akkurat nå. Dette kunne hun ha klart seg for uten. Gutta stemte opp med Yngvar som forsanger:

*”Santa Lucia
dreit oppi lia.
Når Kine var ferdig
lukta det hærilig”*

– Utrolig vakkert Yngvar! Visste ikke at du hadde en stor poet i deg!

Yngvar flirte. Kine var kul. Tøft med jenter som tåler en trøkk.

– Bli med på Maccern da. Det ligger en i Thorvald Meiers gate. De har sikkert en Lucia-burger til Kine-mor, fleipet Yngvar.

Kine så på Kurt. Han nikket. De ble med, oppgaven fikk vente til etterpå.

13. desember Fredag den trettende

Iført hvit kappe og levende lys i en krans på hodet ledet Kine Luciatoget gjennom den mørklagte gymnsalen på Grünerløkka skole. Når sant skal sies følte hun seg nesten andektig. Alle i salen sang med på Luciasangen. Etterhvert som Luciatoget nådde scenen kremtet ei lita jente fra 3. klasse i mikrofonen:

”Denne dagen feires til minne om den hellige Lucia fra Syrakus på Sicilia. Legenden sier at hun led martyrdøden i 304. En frier som ikke fikk hennes ja skal ha angitt henne som kristen. Hun hadde gitt seg selv det løftet å leve som jomfru hele livet. Hun ble først mirakuløst reddet fra å bli anbragt i en bordell og fra å dø på bålet. Til sist ble hun drept av et sverd gjennom strupen.

Navnet Lucia, som gir forestillinger om lys, er kanskje årsaken til at hun ble helgen mot øyensykdommer. Hun fremstilles ofte med øynene på et fat. Legenden sier at de ble revet ut av henne, men at hun fikk dem tilbake på underlig vis. Hennes dag har alltid vært feiret som en lysfest.”

En helt annen plass i Norge

- Fredag den 13. Ingen vits i å sende ut en ny advarsel i dag. Disse dumme ignorante menneskene tror jo alt jeg har sendt ut av spor så langt bare er tant og fjas. De skulle bare visst, tordnet Ateren for seg selv.
- Fredag den 13. er jo forbundet med overtro. Dette har **INGENTING MED OVERTRO Å GJØRE!**

Døren til rommet han befant seg i ble revet opp. Inn tumlet en skremt Nils Glad.

- Hva er det som skjer? Du ropte? Er det noe galt Jule?
- **JULE? HVA HAR JEG SAGT OM Å KALLE MEG MED FORNAVN?**
- Beklager!
- Om noe er galt? **ALT ER GALT.** Hørte du på Østlandssendingen her forleden? De gjør regelrett narr av meg! De tar ikke dette seriøst!

Det gikk kaldt nedover ryggen til Glad. Han hadde faktisk hørt det de sa på radioen. Det hadde gjort han skikkelig urolig. Hva om mottagerne av tekstmeldingene heller ikke tok dette alvorlig? Han fryktet det verste. Hadde bare ikke Ateren sjekket alle meldingene han sendte ut....

Mens Glad satte seg ned for å skrive tekstmeldingen fortsatte brummingen fra naborommet. Den avtok riktignok litt etterhvert. Nå sitter han nok å leser i den nye boka si, tenkte Glad. *Foundations of Electromagnetic Theory* var det siste bokkjøpet til Jule H. Ateren. Han hadde vært i ekstase når han kom hjem fra byturen med boken under armen. At det går an, grublet Glad. Mannen er gal! Om det var det liten tvil, bestemte Glad seg for.

- Du var skikkelig flink Kine! Kjempesøt med lys på hodet. Kurt møtte Kine som avtalt etter skolen.
- Synest du? Det gikk egentlig veldig greitt. Var hun ikke flink jenta fra 3. som leste om Lucia. Så søt da....
- Du og, Kurt ble med ett ganske så beskjeden.
- Ja, særlig.....

Piip-piip. Saved by the bell!

JULENATT OG ROMJULSTID DETTE GJØR MEG IKKE BLID

På en fest drakk 10 personer brus, 8 drakk saft, 4 drakk både brus og saft, mens én person drakk ingen av delene. Hvor mange var det på festen?

- Denne Glad er god til å finne på oppgaver må jeg si, mumlet Kine ned i jakka.
Hun hadde presset ansiktet så langt ned i jakkehalsen som mulig. Det var skikkelig kaldt ute. Mens hun gikk der og myste og funderte på oppgaven, kom hun plutselig på noe lurt.
- Kanskje vi bør kontakte Østlandssendingen?
- At vi ikke har kommet på det før! Bra Kine. Det gjør vi. Rekker vi det i dag?
- Nei, dessverre. Mamma sa noe om at vi skulle til onkel Arne i kveld. Han har bursdag. Kjedelig å ha bursdag på fredag den 13... Men vi kan ta det når som helst ellers. Radioen har jo sending hver dag, så der må det jo alltid være noen til stede. Men oppgaven da? Tar vi den nå før jeg må dra?
- Ja, gjerne det.
Kurt hadde ikke lyst til å gjøre den alene. Dette var liksom Kine og hans prosjekt sammen.

Oppgaven ble løst. Men fikk de med seg hintet som Glad hadde brukt så lang tid på å få med i oppgaveteksten?

14. desember

Pentagrammets hemmelighet

Lørdag morgen, endelig en anledning til å sove litt lenger. Men dagen hadde da noen gjøremål, tenkte Kine. Først skulle hun og Kurt kontakte Østlandssendingen, deretter var det på tide å begynne å kjøpe julegaver. Det var ikke så lett å finne på noe, så det var best å begynne før lillejulaften.

- Ja, det skal være her, sa Kurt. Adressen stemmer.
- Ja, men hvor da??
- Jeg trodde det skulle være ganske enkelt å finne fram. Kanskje det er der borte. Ja, her står det jammen Østlandssendingen. Vi ringer på.

Det summet i døra og Kine åpnet den. Snart stod de inne ved skranken.

- Vi lurte på om det var mulig å snakke med noen som hadde noe greie på disse truslene om at jula skulle forsvinne.
- Hva for noe, nå skjønner jeg ikke hva dere mener.
- Jo, du skjønner, på onsdag var det en melding på nyhetene om at det var en som ville ta jula fra folk, og så tenkte vi at det kanskje var mulig å få vite hvem som hadde sendt inn den meldingen, sa Kine.
- Nåja, slik ja, sa damen. Et øyeblikk så skal jeg undersøke hvem som hadde sendingen på onsdag.

Litt senere kom hun tilbake.

- Ja, nå hadde dere flaks. Det er Kalle som har sendingen i dag og. Dere kan bare stikke opp og snakke med ham.

Kurt og Kine for opp trappene og traff en blid fyr som sa at det var han som hadde lest meldingene. De hadde mottatt meldingen flere dager på rad, alle kom på faks.

- Kan vi få faksnummeret tror du, sa Kurt, vi skulle gjerne likt å komme i kontakt med ham. Vi har og fått noen liknende meldinger.
- Klart det, jeg skal ta en kopi av en av fakssidene. Der står nummeret øverst.

Litt senere vandret de ut. Kurt tok mobilen og ringte tante Sofie som jobbet med genteknikk på Universitetet.

- Hun er alltid på jobb, så vi treffer nok henne der. Hun har tilgang til telefonkatalogen på nettet og kan slå opp for oss.

Som sagt så gjort. Snart meldte tante Sofie tilbake at faksnummeret tilhørte en Petrus Andersen i Treungen.

- Jepp, utbrøt Kurt, det stemmer jo med at Andersen står i ledetog med Ateren. Men hva gjør vi nå?

- Vi stikker og handler, sa Kine. Dette må gå litt raskt. Skal vi stikke innom *Avalon*. Jeg har en fetter som er glad i rollespill, så jeg kjøper en slik figurgreie til ham. Da er han fornøyd.
- Greit, der har de tegneserier også. Da kan jeg plukke opp noe til brutter'n, han samler.

Litt senere stod Kurt og rotet i tegneseriehyllene hos *Avalon*. Han hadde havnet ved en avdeling for gamle amerikanske Donald, noe broderen samlet på.

- He, he, tenkte han. Dette hadde vært noe for Kine og meg også dette, *Donald Duck in Mathmagic Land*. En sprø historie om Donald som blir tatt med på rundtur til forskjellige steder og situasjoner hvor man trenger matematikk.

Plutselig var det som det prikket over hele kroppen til Kurt. Midt i historien om pytagoreerne i Hellas som beskrev musikken med matematikk stod plutselig den femkanta stjerna de hadde sett så mange ganger i det siste.

- Kine, ropte Kurt, kom hit og se.
- Det er jo stjerna, hvisket Kine.
- Jepp, og nå vet vi at den heter pentagram. Her står det at det var et hemmelig symbol som pytagoreerne brukte.
- Dette må vi finne ut mer om, men nå må jeg snart stikke, sa Kine.

Piip-piip.

- Nei, nå skjer nå alt på en gang, utbrøt Kurt. Ny melding. Den har vi vel tid til å se på før vi drar.
- Klart, få se.

JULESTJERNA STRÅLER FRA TOPP

DERMED STOPPER JULA OPP

Hva er det minste tallet som lar seg dele med de tre tallene 4, 6 og 14?

- Jeg må løpe. Vi får løse oppgaven hver for oss, vi sammenlikner svarene i morgen.

15. desember

Julebakst

Søndags morgen hadde mor til Kurt brukt til å forberede årets julebakst. Kurt hadde lovet å hjelpe til.

Før bakingen var ferdig organisert forsøkte Kurt å smyge seg ut. Han fikk kom seg forbi moren som stod til albuene i mel og pepperkakedeig. Ingen kjøpedeig her. Nei alt skulle være som i gamle dager. Kurt tenkte med seg selv at han gledet seg litt til å lage pepperkakehus.

- Lurer på hvorfor det kalles pepperkaker, tenkte Kurt,- på engelsk heter det jo *ginger bread*? Dessuten bakes de jo alltid uten pepper. Ja, unntatt bakemester Harepus' dobbeltpeprede pepperkaker, da...
- Kuuuuuuuurt! Ånei, tatt i rømningsøyeblikket. Her var det bare å luske seg inn igjen på kjøkkenet.
- Ut for å treffe Kine igjen? Hva er det med dere to om dagen? Jeg har vært ung en gang jeg også vet du...
- Har du? Sjokkerende nyheter!
- Ta nå ikke den ironiske tonen. Du har en ung og sprek mor! Se nå, ta telefonen og ring Kine. Hun kan komme og hjelpe deg. Jeg lover å forlate åstedet så snart deigen er ferdig.

Litt flaut, kanskje. Han skjønnte godt hva moren hintet om. Men ideen var ikke dum. Hvis Kine kom over kunne de lage pepperkaker mens han luftet teorien sin. Dessuten kom det sikkert til å tikke inn en ny melding i løpet av dagen. Ikke før han hadde lagt på telefonen med Kine, kom meldingen.

Piip-piip.

PEPPERKAKER STEKES MÅ SELV OM JULA GÅR I STÅ

Hvis du tar tallet og deler på 3 og deretter ganger med 4 får du 100. Hvilket tall startet du med?

Kurt skvatt til. Han sprang til vinduet. Ingen å se. Hvordan i all verden kunne Glad vite at de skulle steke pepperkaker i dag? Var telefonen avlyttet? Det ringte på døra. Kurt reiv Kine inn i vindfanget.

- Slapp av. Hva er det med deg da?
- Sjekk denne meldingen? Kan du tro det?

Kurt var skikkelig oppkavet.

- Hei Kine.

Det var Kurts mor som plutselig stod i døra. Kurt slapp jakkeermet til Kine.

- Mamma, gå. Det er noe vi må snakke om her.
- Jada, jada. Jeg skulle bare si at deigen står klar i kjøleskapet. Gi den litt tid før dere begynner å kjevle den ut. Dere kan jo lage røren til sandkakene først.

Etter at Kine hadde fått hengt av seg yttertøyet, satte de seg ned ved kjøkkenbenken. Kine hadde fått roet Kurt ned et par hakk. Hun var overbevist om at dette var tilfeldig. Men at det virket litt underlig,- måtte hun si seg enig i. I det hele tatt så begynte det virkelig å ese seg opp til en stor sak.

Resten av dagen gikk med til baking og grubling. Det ble faktisk en skikkelig koselig kveld. Noen av pepperkakene fikk til og med ekte pepper i seg. Lurer på i hvilket juleselskap de kommer på bordet. Hvis det blir noen jul da....

16. desember

Grana på Universitetsplassen

Kine sto utenfor porten til skolen da Kurt kom. Ut fra den røde nesen så det ut som hun hadde ventet en stund.

- Har du hørt det? ropte hun i det Kurt nærmet seg
- Nei, hva da?
- Det var på radioen i morges, du vet pappa pleier alltid å høre på mens han spiser frokost..
- Kom til poenget nå, hva var det du hørte på radioen?
- Noen har hogd ned den store julegrana på Universitetsplassen i sentrum, og...
- Det må jo være noen som hater jula.
- Slutt å avbryt meg hele tiden. Det jeg skulle si var at politiet etterlyste en mørk Volvo som noen hadde sett i nærheten like før det skjedde.
- Dette er jo utrolig, vi får forte oss ned i storefri.

Timene fram til storefri sneglet seg av gårde. Kurt og Kine satt i hvert sitt klasserom og kikket stadig på klokken.

Endelig ringte det ut. Kine spant ut døra og løp til porten. Da hun kom frem var Kurt der allerede.

- Har du fått noen ny melding?
- Nei, men vi stikker til sentrum.

Vel fremme på universitetsplassen så de at ryddearbeidet allerede var godt i gang. De hadde kuttet treet i fire lengder. Den første lengden var allerede lastet opp på en ventende lastebil. Det var også noen pressefolk til stede som gikk rundt og tok bilder av ryddearbeidet.

Kurt og Kine gikk rundt og kikket. Det var tydelig at treet hadde fått ganske hard medfart, flere av grenene var brukket i fallet og det lå strødd småkvister og knuste lyspærer over et stort område. Plutselig så Kine en reim som stakk opp av snøen. Hun sparket litt i den trampa snøen, og da kom det noe til syne. Fram kom et smykke; et pentagram.

Pentagrammet hang på en tynn lærsnor som var slitt tvers av. Kurt og Kine kikket på hverandre. Kurt frøs på ryggen. En av journalistene med kamera kom bort til dem.

- Hei, jeg er fra Dagbladet. Har dere funnet noe? spurte han
- Æh, vel, Kurt stammet.
- Få se, sa journalisten. Han tok fatt i lærsnoren og dro pentagrammet forsiktig ut av hånden til Kurt.
- Jøss, er ikke det et sånt heksesymbol? spurte journalisten.
- Det heter et pentagram, sa Kine. Det var et hemmelig symbol som pytagoreerne brukte som symbol for sin hemmelige gruppe.
- Kan jeg ta et bilde av dere med pentagrammet? spurte journalisten.

Kurt og Kine holdt pentagrammet opp mellom seg mens journalisten tok en fire-fem bilder. Mens de holdt på med dette kom en uniformert politimann bort.

- Har dere funnet det her? spurte han.
- Ja, den lå i snøen, sa Kine.
- Da blir jeg nok nødt til å ta det med. Jeg håper dere ikke har ødelagt eventuelle fingeravtrykk på den, sa han litt bryskt.
- Å neida, helt sikkert ikke, sa Kurt.

Politimannen, og journalisten, noterte navn og adresse til Kine og Kurt. Journalisten hang seg på politimannen da han gikk videre.

De måtte forte seg for å rekke tilbake før skolen begynte.

Piip-piip.

Kurt røsket opp telefonen mens de sprang.

INTET SKAL OPPLYSES

JULEN DEN SKAL FRYSES

Se for deg en terning. Hvor mange hjørner og sideflater har terningen til sammen?

- Vi får vente med den til etter skolen, blir du med meg hjem? spurte Kurt
- Ja, vi sees, ropte Kine i det de forsvant inn i hvert sitt klasserom.

Etter skolen fikk de pannekaker til middag hjemme hos Kurt. De hadde ikke rukket å spise i storefri og spiste derfor pannekaker til de holdt på å sprekke. Etterpå satte de seg ned og så på oppgaven.

- Disse blir vanskeligere og vanskeligere, sa Kurt.
- Ja, men vi gir oss ikke.

Etter å ha vridd hjernene en stund kom Kurt på løsningen.

På nyhetene var det en reportasje om juletreet på universitetsplassen. Det var et intervju med den politimannen som de hadde truffet. Han etterlyste vitner som kunne ha sett en mørk Volvo i nærheten ved firetiden på morgenen.

- For noen gledesdreperer, mumlet faren til Kurt borte fra godstolen.

Kurt insisterte på å følge Kine hjem siden det var blitt mørkt.

17. desember

Linselus

Da det ringte ut til første friminutt sto Kurt utenfor klasseromsdøren til Kine.

- Har du sett her, sa han og holdt fram et eksemplar av dagens Dagblad.

Det var en to siders reportasje om juletreet som var hogd ned på Universitetsplassen. Mesteparten av sidene var viet til et svært fargebilde av juletreet som var i ferd med å bli fraktet vekk. Men nederst til høyre var det bilde av Kurt og Kine med pentagrammet mellom seg. Under bildet sto navnene deres, at de hadde funnet pentagrammet i nærheten av juletreet og at det var beslaglagt som bevismateriale av politiet.

Alle klassekameratene flokket seg rundt for å se. De syntes det var kult at det var bilde av Kurt og Kine i avisen.

I storefri traff de hverandre igjen. Selv om de hadde mye å tenke på rakk de i hvert fall å spise maten sin.

Piip-piip.

FURU OG GRAN

JULEN ER SOM TRAN

Jeg er satt sammen av tre rette linjer. Mine hjørner er 90, 55 og ___ ?

- Hmm, denne skjønte jeg ikke, sa Kurt.
- Nei, den var vanskelig.

De arbeidet med oppgaven helt til det ringte inn. Da kom Kine på noe.

- Mattelæreren vår er på kurs i dag. De er i aulaen. Vi kunne prøve å spørre kursholderen deres etter skolen.

Som sagt, så gjort. Der traff de en hyggelig dame, som viste seg å være kursholderen. De viste henne oppgaven som de hadde skrevet ned på et ark. Hun kikket på den i to sekunder så ga hun dem noen gode tips til hvordan de kunne gå frem.

- Men vi trenger egentlig bare å vite svaret, prøvde Kurt seg
- Nei, det overlater jeg til dere. Trenger dere hjelp en annen gang kan dere prøve å slå opp på www.matematikk.org.

Kine tegnet raskt opp pentagrammet og spurte om hun visste noe om det.

- Ja, det er jo et pentagram. Det består av fem likebenede trekanten med vinkler på 36 og 72 grader. En slik trekant kalles ofte en gyllen trekant fordi forholdet mellom den største og den minste siden i trekanten er lik det gyldne snitt.

Pentagrammet finnes også i norsk håndverk. I bunnen av noen norske treskåler kan man finne en «hekselås», et «trolltegn» eller en «tussestjerne», tre navn for femstjernen som

treskjæreren måtte passe på å skjære ut uten å løfte kniven. Den skulle beskytte mot onde makter.

- Puh, hun kunne jammen mye, sa Kurt
- Ja, jeg er helt ør i hodet. Men vi fikk i hvert fall hjelp med oppgaven. Vi setter oss ned og løser den!
- Etterpå kan vi gå hjem til meg. Jeg har fått det nye Harry Potter spillet til PlayStation 2.
- Kult, men du følger meg vel hjem hvis det blir for sent?
- Klart det.

Telefonen ringte:

- Hei, er det Andersen?
- Ja, Petrus Andersen her.
- Har du lest Dagbladet i dag?
- Nei, men det ligger på stuebordet
- Slå opp på side fire og se på bildet nederst.
- Det er jo ungene som var her og solgte julehefter!!!
- Ja, det kan du si. Dette er snushanene våre.
- Hva skal vi gjøre?
- De begynner å finne ut litt for mye, jeg tror vi må få dem til å holde kjeft. Jeg kommer i morgen ettermiddag.

18. desember

Forfulgt

Kine var ganske sliten der hun tuslet avgårde til skolen i vintermørket. Det hadde blitt ganske sent hos Kurt i går. Egentlig levde de litt farlig nå. Det hadde vært ganske tåpelig å la seg avbilde i avisa med pentagrammet og fulle navn. Hvorfor lar en seg forføre til lite gjennomtenkte handlinger bare for å komme i avisa?

Ergerlig i grunnen, tenkte Kine, spille kortene opp i hendene på fienden på den måten. De måtte bli mer forsiktige. Og julen nærmet seg raskt, de måtte snart få noe orden på disse meldingene fra Glad. Det hele var flokete og usammenhengende. Også måtte hun finne på en julegave til Kurt. Hva skulle det bli? For at han måtte få noe spesielt denne jula, var ganske klart.

- Hei, Kurt kom opp på siden av henne. Jeg tok en omvei i dag så vi kunne prate sammen før skolen begynte. Takk for i går forresten.
- Ja, det var hyggelig, men jeg har grublet og tenkt mye siden det. Det var dustete å la seg avbilde i avisa.
- Skal vi stikke opp å høre om rektor er kommet tilbake? Kanskje hun kan hjelpe oss litt videre?
- Ja, det skal bli spennende å høre hva hun har å si.

På skolen var det store samtaleemnet *To Tårn* som hadde hatt premiere natt til i dag. Ingen hadde sett den, men mange hadde en bror eller søster som hadde vært på nattpremieren til filmen. De hadde fortalt at den var mega-tøff, mye bedre enn *Ringens brorskap* fra i fjor. Den var det mange som hadde sett på DVD. Kurt og Kine hadde også sett trailerne til *To tårn*, de lå fritt på nettet. Men det ville nok enda gå lenge før den nye filmen kom på DVD, og sjansen for å greie å snike seg inn på kinoen var nok ganske liten.

I storefri gikk Kurt og Kine opp for å snakke med rektor. Nå var hun tilbake på kontoret sitt. Det viste seg at hun bare hadde vært sykmeldt et par uker. De fikk lov å komme inn, og startet med en gang med spørre om hva hun hadde gjort i Drangedal i sommer.

- Hm, hvorfor er dere så interessert i det da? spurte hun.
- Jo, du skjønner, en bekjent av oss forsvant der, og så forsøker vi å finne ham, svarte Kine. Her et bilde fra Drangedal som vi fant i avisa. Se der er du. Du snakker med den dama der. Hvem er forresten det?
- Nei, få se. Ja, jammen har dere rett. Det er jeg som står der. Men den dama kjenner jeg nok ikke. Vent litt, det var jo hun som haiket med meg et stykke av veien. En riktig trivelig dame, hun skulle til Treungen tror jeg. Ganske snakkesalig og litt hemmelighetsfull og snodig. Hun fortalte at hun snart skulle få seg egen bil, en Jaguar, for snart skulle hun velte seg i penger, bare det prosjektet hun holdt på med ble ferdig. Ja, ja, det må jo være lov å ha dagdrømmer. Men, noe mer vet jeg ikke.
- Nei vel, men takk for at vi fikk lov å spørre deg, sa Kurt før de gikk ut.

Da de skulle hjem etter skolen fikk de se Volvoen stå litt bortenfor skoleporten.

- Dette liker jeg ikke.

- Du har rett, vi får holde utkikk etter mannen og dama, svarte Kurt.

I det de svingte ut og la avgårde nedover gata satte Volvoen seg i bevegelse og rullet etter dem. Kine og Kurt merket at de økte skrittakten og at pulsen hamret og banket. Volvoen kom sakte nærmere og snart småløp de nedover Toftes gate. Da de kom til Sofienbergparken stormet de inn der, og deretter videre nedover til Kirkegårdsgata. Den var stengt med bom, og dermed kom de seg unna.

- Puh, det var nære på, sa Kurt. Men du, jeg mottok en melding like før vi møttes. Se her:

JULEN BLIR EN MØKKATID

JEG ER INGENLUNDE BLID

En rekke er laget slik at hvert ledd er lik summen av alle de tidligere leddene i rekka. De tre første tallene er 1, 1, 2. Finn det største to-sifrede tallet i rekka. (evt: Finn det største tallet i rekka som samtidig er mindre enn hundre)

- Vi tar den etter at vi har handlet julegaver. Skal det bli noe under treet fra meg i år må jeg snart komme igang, sa Kine.

19. desember

Brevet

Kine våknet med en guffen følelse i magen. Hun likte ikke utviklingen de siste dagene. Ikke det at hun ikke likte spenning, men her følte hun at hun ikke ante noe om hvilken risk de tok. Ikke mye søvn å få i natt heller. Dette begynte å bli en gjenganger.

- Vi må finne dem før de tar oss.
Kines stemme var rusten i telefonen. Hun bare måtte ringe til Kurt. Klokka var ikke mer enn 6. Hun hadde listet seg ned på kjøkkenet for å ringe Kurt på mobilen.
- Vekte jeg deg?
- Neida. Jeg har nesten ikke sovet i hele natt. Jeg har hatt for mye å tenke på. Rektor er ute av bildet. Vi sitter igjen med Ateren og Glad, Andersen i Nissedal og disse to Volvo-menneskene.
- Og stjerna, tilføyde Kine.
- Ja. Og ikke minst 18 bokstaver som ikke gir noen mening i det hele tatt. Og Halden, Oslo og Kongsvinger.
- Hjeeeeeelp. Jeg skjønner ingenting. Jeg har lyst til å gå til politiet med hele greia. Men hva sier vi?
- *”Du, vi har fått noen tekstmeldinger og så har vi funnet noen bokstaver...Vi tror at jula blir avlyst. Alle i Norge kommer til å sove til 13. dag jul”*, Kurt gjorde til stemmen sin. Kine humret i andre enden.
- Ja, vi kan spøke nå. Det blir andre boller når Norge våkner med vondt i hodet på 13. dag jul.

Torsdag 19. desember, den nest siste skoledagen før jul. Disse førjulsdagene pleide å være fine dager på skolen. Men Kurt og Kine klarte ikke å konsentrere seg noe. De hadde mer enn nok med å løse sporene Glad ga dem.

Etter skolen hadde Kine avtalt å dra på shopping med noen venninner på Oslo City. Handleturen gikk knirkefritt. Hun hadde lovet å stikke innom Kurt etterpå. Når Kine ringte på døra hjemme hos Kurt, var det en hysterisk utgave av en ellers rolig Kurt som åpnet. Hun hadde ikke ventet ett sekund en gang. Hadde han stått innenfor døra og ventet?

- Jeg var på veg ut for å se etter deg! Kom-bli-med-ned-på-rommet-mitt-med-en-gang-vi-har-fått-brev-fra-volvo-menneskene.
Det var ikke mulig for Kine å få med seg halvparten av alt det som fosset ut av munnen til Kurt.
- Ta det litt med ro da. Hva er det du sier?
- Brev. Volvo-menneskene! I. Vår. Postkasse. Adressert. Til. Meg. Kurt hev etter pusten. Skulle tro han hadde løpt en mil....

Brevet ble brettet ut foran Kine.

**VI HAR FUNNET FRAM TIL DERE
LA JULEN DØ
SLUTT OG KJEMP
VI FØLGER MED DERE**

Ingen avsender. Ikke at det var ventet.

- Jeg vil ikke mer! Dette er ikke gøy lengre.
Nå var Kine skikkelig på tuppa.

Piip-piip.

Kine og Kurt så på hverandre. De turte nesten ikke å åpne meldingen de hadde fått.

**JEG ER GLAD
JULEN I SISTE RAD
Hva er halvparten av halvparten av 300?**

- Jada, Glad. Vi vet hvem du er og vi vet at du prøver å fortelle oss noe, og vi vet at julaften nærmer seg med stormskritt.
- Opp med humøret Kine! Vi løser oppgaven og så jobber vi litt mer med bokstavene. Kom igjen.

Jobber litt med bokstavene ja. Enklere sagt enn gjort!

20. desember

Juleavslutning

Siste dag på skolen før jul, det var ikke vanskelig å se. Skolegården så ut som en maurtue. Alle virret ivrige omkring. Gaver skulle utveksles og hilsener skulle overbringes. Det var akkurat slik som det skulle være. Julegrana var også tent. Til og med vaktmesteren hadde pyntet seg i dag.

I første time skulle alle møtes i gymsalen. Rektor skulle holde tale og et par klasser skulle opptre. Kine var på veg til å sette seg da noen tok henne i hånden. Det var Hanne, Kines klasseforstander.

- Kine, er alt bra? hvisket hun i øret til Kine.
- Ja, hva mener du? Kine var redd for at Hanne skulle høre pulsen hennes.
- Egentlig ingenting. Du har bare virket så stille og innesluttet den siste tiden. Er det noe som bekymrer deg?
- Eh, neida.
- Nei, det er bra. Jeg har bare registrert at du har virket litt mutt i det siste. Men du lover meg at alt er bra da? Både med deg og de hjemme?
- Jada, alt er bra.
- Ok. Vi får gå og sette oss. Hils de hjemme da.

Mens rektor bablet i vei om en fredelig jul og 1. klassene sang hjerteskjærende falskt om Rudolf, gruet Kine for det som var i ferd med å skje. Hadde det vært dumt av dem og ikke gå til politiet? Hva om det bare var noen som spøkte med dem? Hva om det var en på skolen her som drev ap med dem? Yngvar kanskje? Nei, han var vel ingen stor poet og hvor i all verden skulle han fått alle matteoppgavene fra? Oppgavene var ikke hentet fra mattebøkene på skolen, da ville de ha kjent dem igjen. De fikk bare vente å se. Det var jo tross alt fem mattenøtter igjen og dermed fem bokstaver.

Piip-piip.

Kine snudde seg. Der satt en lyserød Kurt og prøvde å se uskyldig ut. Ikke bra med innkommende tekstmeldinger når rektor pratet. I det hele tatt så var det jo ikke lov å ha mobil på skolen. Shit! Håper ingen la merke til det. Men det var det selvfølgelig. Hanne hadde sett og hørt.

På vegen ut ble Kurt stoppet av Hanne.

- Hva var dette for noe Kurt? Mobilen påslått i skoletid? Gi meg telefonen.

Rart hvordan lærere kan forandre seg på et blunk, tenkte Kine. For bare minutter siden hadde Hanne vært så snill og bekymret for henne. Nå var hun derimot skikkelig streng med Kurt. Kine holdt seg litt i bakgrunnen.

- Kan du vise meg meldingen din?
- Ehhh, det er sikkert ingenting viktig. Beklager så mye altså. Det skal aldri gjenta seg.

Hanne tok telefonen og myste ned på meldingen.

**JULEFERIE OG SKOLESLUTT
TIDEN TIKKER JAMT OG TRUTT**

Det står 10 biler på en parkeringsplass. Bare 6 av bilene har reservehjul. Hvor mange hjul er det til sammen på parkeringsplassen?

Hanne ga seg etter dette.

- Julerim ja. God jul, Kurt. Og husk,- ikke flere tekstmeldinger i skoletid. Den neste tekstmeldingen jeg hører sletter jeg! sa hun med glimt i øyet.

Kine pustet lettet ut. Det var nære på. Tenk om meldingen hadde blitt slettet...

- Vi tar denne ETTER skoletid, tenker jeg.
Kurt slo av telefonen og lusket inn i klasserommet
- Vi tar den hjemme hos meg etter filmen, sa Kurt. En gjeng fra A og B klassen skulle på kino etter skolen.
- Det er greit.

Kine smilte et forsiktig smil til Kurt.

21. desember

Møte på Studenten

Glad spisset ørene utenfor rommet hvor Jule H. Ateren befant seg. Han hørte at det ble snakket i telefonen.

- Ja, men da sier vi det. Vi tar et møte på Studenten ved Spikersuppa klokka 18.00 i dag. Ingen mystisk bekledding. Husk at vi ikke må skille oss ut!

Ateren var ikke sikker på om det var så lurt å stikke ned i byen på en lørdag ettermiddag, men han hadde ikke noe valg. Randi og Ronny hadde utført jobben sin perfekt så langt.

På slaget klokken 18.00 gikk Ateren inn på Studenten. Han likte å være presis. Randi og Ronny satt allerede og ventet. De hadde funnet en vindusplass ut mot Universitetsgata. Ateren gikk og satte seg etter at han hadde kjøpt seg en kopp kaffe.

- Dere kom uten Volvoen? hvisket han.
- Ja, selvsagt. Vi tør ikke bruke den etter at bilen ble etterlyst i avisene. De hadde vel strengt tatt brukt den et par ganger, tenkte Ronny, men det var det nok best å holde munn om.
- Riktig. Nå gjelder det å...
- Se!! Det var Randi som våknet til live. Hun pekte ut i Universitetsgata.
- Hysj! Hva skal jeg se? tordnet Ateren. Han var misfornøyd med Randis utbrudd. Her satt de og snakket om å holde en lav profil. Ikke før sagt, så ropte hun ut.
- Barna, de derre Kine og K...
- KURT! Ronny sperret opp øynene,- Nå har vi sjansen. De vet mer enn de burde.

Ronny var på veg til å reise seg, men ble holdt nede av Ateren.

- Nå må vi tenke litt. Jeg går ut i fra at dere snakker om barna som var avbildet i Dagbladet. Vi skal IKKE ta dem. Nå må vi ikke miste hodet. Hva skal vi med Kurt og Kine nå? Hvem vil vel tro på to små snusehaner med livlig fantasi? Det eneste vi oppnår, er at folk vil legge merke til oss. Ønsker vi det?
- Nei, godt tenkt sjef...

Piip-piip.

ALLE STOLE MÅ PÅ DERE
JULEN DØR FOR FLERE
6 + 10 + 25 + 25 = ? Les svaret opp ned!

Kine og Kurt var på Spikersuppa for å gå på skøyter. Ideen hadde virket god når de gikk hjemmefra, men den hadde sunket drastisk i kurs nå. Her var det fullt av folk! Over alt! Ikke mye plass til en liten piruett her,- ikke det at noen av dem kunne ta en piruett. Men uansett, det var trangt om plassen.

De satte seg på en benk i utkanten av skøytebanen.

- Her er meldingen. Klarer vi oppgaven? Uten penn og papir?
- Jeg har penn, Kine begynte å rote rundt i sekken sin,- og noe tørkepapir. Vi kan vel skrive på det?

Mens de satt der ante de lite om hvor nær de var kilden til alle problemene i denne førjulstiden. Fra den andre siden av skøytebanen, i folkemylderet på Karl Johan ble de iaktatt av to personer; Randi og Ronny.

22. desember

Sovende Halden

Siste søndag i advent. Kun tre bokstaver som manglet fra Glad.

- Jeg tror vi trenger eksperthjelp til å tyde disse bokstavene.
Kine var på besøk hos farmor og pratet med Kurt i telefonen.
- Ja, det tror jeg også. Men hvem spør en om slikt? Jeg leste en plass at noen matematikere holder på med noe de kaller for kryptologi. Det er slike kodete meldinger. Det er vel det vi har fått?
- Det tror jeg også, sa Kine. Vi kan prate mer om det når jeg kommer hjem.
- Når er du tilbake i byen? Blir dere hele dagen eller?
- Er nok tilbake i 7 – 8 – tida tenker jeg. Ringer når vi er tilbake.

For Kurt sneglet dagen seg videre. Første pepperkake med pepper ble avslørt av lillebroren som ”holdt på å spyyyyy” og som nektet å smake på pepperkaker noen sinne igjen.

Etter x antall omganger med spillet ”Vil du bli millionær?” , skulle det bli godt med mammas multekrem og krumkake. Kurt var på kjøkkenet i det nyhetene på TV2s nyhetssending startet.

”Kollektiv kollaps i Halden

Rett før kirketid, nærmere bestemt klokken 10.30, skjedde noe høyst usannsynlig i Halden i dag. Det kan virke som om hele byen sov i et par korte sekunder...”

Kurt kjente hårene i nakken reise seg. Resten av reportasjen fikk han bare med seg bruddstykker av.

”...biler har kjørt i hverandre flere steder...ingen vet hva som har skjedd....samtlige vi har pratet med føler at noe merkelig inntraff klokken 10.30....kan virke som om alle har sovet en ørliten stund....Kollektiv kollaps.....”

- Dette var da høyst merkelig. Høres ut som noe stort sprøyt...det er da ikke 1. april i dag. Faren til Kurt trodde liksom ikke det han så.
- Hva er det med deg da? moren så bekymret bort på Kurt,- du er helt hvit i ansiktet. Er det nyhetene som skremmer deg?
- Hrmf...Kurt rensket halsen,- nei ingenting. Jeg føler meg ikke bra.
Han ble stående.
- Kan jeg ta meg en tur bort til Kine?
- Kline Kiiiiiiine, mobbet den pepperkakehatende lillebroren hans.

Da familien Klump svingte bilen inn foran garasjen kunne de se en forfrosset Kurt på trappa.

- Hvor lenge har han sittet der da? Han ser jo helt stivfrossen ut. Her Kine, ta nøkkelen, og få ham inn i varmen med en gang.

Kine hoppet ut av bilen, rundet hjørnet på garasjen og sprang opp trappen.

- Har du vært her lenge? Er du gal? Det er *børten* minusgrader....
- Halden. Nyhetene. Har du sett nyhetene?

- Nei....
- Fort deg og lås opp...hjemme i 7 - 8-tida du liksom. Fort deg. Vi må rekke inn til 21-nyhetene!

De rakk inn. Klokka var bare ti på ni. De rakk til og med å lese den nye tekstmeldingen som tikket inn i samme stund som de låste seg inn.

Piip-piip

**GRENSEN VAR NÆR
JULEN SLUTTER DER**

I en pose er det 11 rød, 11 blå, 11 hvite og 11 grønne kuler. Hva er det minste antall kuler en blind person må ta ut fra posen for å være sikker på å få med minst én av hver farge?

- Jeg vet hva dette betyr! Halden er ved grensen!
- Hva er det du snakker om? Kine var forvirret.

De skrudde på TV2 og satte seg godt til rette. Dette var skumle saker!

23. desember

Tåken letter

Utpå formiddagen var Kurt på veg over til Kine, som avtalt. Han ringte på.

- La oss legge alt utover bordet og se hva vi har, sa Kine. Jeg føler meg ganske sikker på at vi har løst alle 22 oppgavene riktig, men det hjelper oss jo lite når bokstavene ikke gir noen mening.
- Ja, så har vi julerimene som kommer med hver oppgave. Der er det noe jeg ikke helt skjønner. Noen rim sier meg noe, andre ikke.
- Det kan jo være at de ikke har noen spesiell betydning, at de bare er der for å kamuflere de som har betydning, forsøkte Kine seg.
- OK, så har vi kartet med Halden, Kongsvinger og Oslo. Der vet vi at det skjedde noe med Halden, men vi vet ikke helt hva. På TV i går sa politiet alt var under kontroll, ingen grunn til panikk. Det var bare ekstremt glatte veier og bla, bla, bla... Alt hadde sin naturlige forklaring.
- Og så tror vi det henger sammen med maskinen som Glad nesten var ferdig med. Kollegane hans sa at den var basert på utsending av elektromagnetisk stråling.
- Ja, og så har vi noen løse tråder; boka til mannen på Frognerbanen og eskene fra KONGO.
- Eskene fra KONGO ja, de kom fra NEC. Skulle vi forsøke å finne ut hva de inneholdt? Vi kan jo ringe firmaet i London og høre hva som ble sendt. Kan du gjøre det Kine, siden du prater bra engelsk? Jeg kan forsøke å finne ut litt mer om den boka. Jeg leter litt på nettet.

Kurt søkte på ordene Electromagnetic Theory Transmitting. Han fikk en mengde treff og leste seg gjennom flere av dem. Dette var interessant i høyeste grad. Han lærte en hel masse nytt.

- Kine, vet du hva, elektromagnetiske bølger er en samlebetegnelse på radiobølger, Tv-bølger, lys og mange andre typer stråler. Han typen på T-banen leste nok om dette for å bedre forstå maskinen til Glad, utbrøt Kurt.
- Okey, very well sir, thank you very much. Goodbye. Må du forstyrre mens jeg sitter i telefonen? Hør her. Sendingene var adressert til Petrus Andersen og skulle hentes i Oslo. De inneholdt noen kraftige sendere – transmitters – kalte han dem. Det stemmer godt med det du sa.
- De skal opplagt koples til maskinen til Glad, tror du ikke?
- Ja, og på den måten kan de få sendt ut strålingen. Glitrende, nå tror jeg vi har det.
- Jeg tror det er på tide å ringe politiet.

Men, i det de skulle ringe kom det inn en ny melding på telefonen til Kurt.

Piip-piip.

INGEN TID TIL SUS OG DUS
KUTT UT JULEMAT OG JULEBRUS
Hvilket tall er det neste i rekken: 1,1 , 2, 3, 5, 8, 13, 21,... ?

- Vi løser den, så ringer vi politiet.

Snart var oppgaven løst og en ny bokstav var på plass. Bare en bokstav igjen. Men politiet var ikke interessert i telefon fra barn med for livlig fantasi. Etter tre forsøk ga de derfor opp.

24. desember

Ringer klokkene for deg?

I dag var altså selve dagen. Julaften med hygge, juletre og pakker. De lå allerede på plass under treet. Men ville de få oppleve dette eller ville alle falle i Åsteson-søvn? De hadde funnet ut mye, tenkte Kurt. Men fortsatt manglet det lille som skulle gjøre det hele forståelig. Hvordan kunne en bokstav til skape den store forskjellen? Kurt hadde ikke før tenkt tanken så

Piip-piip.

JULEN DEN GÅR SNART I STÅ JULESENDING STARTER NÅ

Finn det minste tallet forskjellig fra null som både er med i 3-gangen og i 19-gangen.

Det var dagens melding, siste oppgave og siste sjanse. Kurt slo nummeret til Kine og forklarte at han hadde fått meldingen.

- Ok, men jeg begynner å lure på om det hjelper. Du får stikke bortom så vi kan prøve, sa Kine.

Klokken nærmet seg 11 da Kurt ringte på. Kine åpnet døra og i det de gikk inn i stua begynte nyhetssendingen på radio. Hovedsaken fikk dem til å spisse ører:

Politiet ønsker informasjon fra folk som sitter inne med opplysninger som kan kaste lys over det som skjedde i Halden for to dager siden. De oppfordrer alle som vet noe om raskest mulig å kontakte nærmeste politikammer. Hvis du vet noe eller tror du vet noe, ikke nøl – og ikke vent til over jul.

- Dette var nye toner, sa Kine. I går sa de at alt var under kontroll og at det ikke var noen grunn til panikk. Nå høres det jo ut som politiet er i ferd med å få panikk.
- Og det er klart de vet mer enn det de sier, de vet at det haster. Vi løser dagens oppgave, så stikker vi ned på politihuset på Grønland. Vi tar med oss alt vi har av opplysninger.

Litt senere stod de i politihuset og sa til vakta at de hadde en viktig beskjed i anledning etterlysningen som var gjort i forbindelse med Halden-mysteriet.

- Ring opp til dem som leder etterforskningen og si at vi er her, sa Kurt – du kan godt si at vi vet at jula vil forsvinne og at dette har noe elektromagnetiske bølger å gjøre og maskinen til Nils Glad.

Snart stod de i heisen på vei til 4. etasje.

- Nå, fortell oss så hva dere vet, sa etterforskningsleder Bastian.
- Ja, sa Kine, vi har helt siden 1. desember fått disse mystiske meldingene på mobilen til Kurt, det er han der. Det har vært hemmelige beskjeder fra Nils Glad, tror vi. Meldingene vi fikk bestod av mattenøtter og noen underlige julerim. Vi tror Glad er tatt til fange og i dag vil folk falle i søvn. En ordentlig Åsteson-søvn.

- En hva for noe? avbrøt en av politimennene.
- Ok, en Tornerose-søvn da, sa Knut. De som har tatt Glad til fange har kjøpt inn radiosendere som skal brukes til Glads maskin. Vi tror de testet ut apparatene sine i Halden for to dager siden.
- Vi tror det hele dreier seg om en hemmelig liga som bruker et pentagram som symbol. Det er det vi vet. Her er alt vi har mottatt, julerim, oppgaver og løsningen vår. Problemet er at løsningene bare gir oss en masse intetsigende bokstaver.
- Hm, interessant, sa Bastian. Det dere sier stemmer med det lille vi vet. Vi har snappet opp opplysninger som får oss til å tro at det er noen som skal gjøre en mega-Halden om jeg så må si. De vil antakeligen bruke anledning til å begå flere store innbrudd. Men nok om det, vi får se nærmere på oppgavene deres. Horst, be Mona fra krypto komme ned, hun er den beste kodeknekkeren vi har.

Alle løsningene deres stemte med det Mona fant fram til, men fortsatt ga ikke skjemaet mening.

- Klokka er kvart på fire og vi har fortsatt ikke kommet noe videre, sa Kurt litt oppgitt. Jula starter klokka fem, vel starter, da er det jo samtidig over hvis vi ikke har funnet dem. Han siterte stille for seg selv JULAFTEN KOM DEG HJEM – ALT SLUKNER KLOKKEN FEM.

Plutselig utbrøt Mona:

- Jeg har det. Det var i grunnen ganske enkelt. Det har stått foran oss hele tiden. Det gjelder bare å lese det litt annerledes. Hvis vi starter her nede og leser linjene på skrå oppover mot høyre så gir det mening. Se her.

Kurt og Kine bøyd seg over bordet ved siden av Mona, jammen stod det ikke der rett foran dem, ganske logisk var det og.

- Og da betyr jo selvsagt tallene på kartet deres senderfrekvenser og utsrålt effekt, de ville bruke Tryvannstårnet til å sende ut strålingen, utbrøt Bastian imponert. - Horst, sett troppene i beredskap til full uttrykking, full bevæpning. Det er ikke verdt å ta noen sjanse, det gjelder tross alt jula.
- Dessverre barn, sa han, dette kan dere nok ikke få være med på. Det kan bli farlig. Dere får heller følge med å se hva som skjer klokken fem, jeg lover å sende en tekstmelding og fortelle hvordan det har gått. Avtale?
- Avtale, sa Kurt og Kine i kor.
- Nei, vi får komme oss hjemover sa Kine. Vi går gjennom Kampen park så kan vi kanskje se over på dit de skal. Håper bare de rekker det.

Klokken tikket mot fem, og de hadde stanset i parken. Der begynte kirkeklokkene å ringe julen inn. De trakk pusten dypt. Ingenting skjedde! Kurt og Kine snudde seg mot hverandre og smilte av glede og klemte om hverandre.

Piip-piip.

- Åhh, også akkurat nå da, sukket Kine i det Kurt grep etter telefonen.

JULEN REDDET TAKKET TO

- KJÆRESTER VIL JEG TRO!